Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 23. února 2016 [1]

Věc C-117/15

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH
proti
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

[Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce — Autorské právo a práva s ním související v informační společnosti — Oblast působnosti směrnic 2001/29/ES a 2006/115/ES — Výklad pojmu ‚sdělování veřejnosti' — Šíření televizního vysílání v prostorách rehabilitačního centra"

1. Podstatou otázek Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem) je, zda taková situace, jako je situace ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, představuje „sdělování veřejnosti" podle čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti [2] a podle čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem [3] a zda pojem „sdělování veřejnosti" tak, jak jej uvádí tyto dva právní předpisy, má být vykládán stejným způsobem.

2. Tyto otázky byly Soudnímu dvoru předloženy v rámci sporu mezi společností Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (dále jen „Reha Training"), která provozuje rehabilitační centrum, a společností Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (dále jen „GEMA"), která je v Německu pověřena kolektivní správou autorských práv k hudebním dílům, který se týká odmítnutí zaplacení poplatků z autorského práva a práv s ním souvisejících za zpřístupnění chráněných děl v prostorách společnosti Reha Training.

3. Soudní dvůr byl již mnohokrát požádán o výklad pojmu „sdělování veřejnosti", tedy pojmu, k němuž má široký výklad. Za tímto účelem stanovil čtyři kritéria pro hodnocení, tedy existenci „sdělování", pro něž je úloha uživatele nevyhnutelná, sdělování chráněného díla „veřejnosti", „nová" povaha této veřejnosti a „výdělečná" povaha sdělování.

4. Projednávaná věc nabízí Soudnímu dvoru příležitost připomenout a vyjasnit judikaturu k této problematice.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230.

3 — Úř. věst. L 376, s. 28.

5. V tomto stanovisku nejprve vysvětlím důvody, proč zastávám názor, že pojem „sdělování veřejnosti“ musí být definován na základě stejných kritérií, jaká jsou uvedena v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

6. Dále uvedu, proč v takové situaci, jako ve věci v původním řízení, může být uplatněn čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 i čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

7. Nakonec uvedu důvody, proč musí být podle mého názoru čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 vykládány v tom smyslu, že taková situace jako ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, které připojí k vysílacímu signálu, a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, představuje „sdělování veřejnosti“.

I – **Právní rámec**

A – *Právo Unie*

1. Směrnice 2001/29

8. Body odůvodnění č. 9, 20 a 23 směrnice 2001/29 zní následovně:

„(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvory zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.

[...]

(20) Tato směrnice je založena na zásadách a pravidlech již stanovených ve směrnicích platných v současné době v této oblasti, zejména ve [směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem [4] ve znění směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 [5]], přičemž tato směrnice uvedené zásady a pravidla rozvíjí a dává je do souvislosti s informační společností. Není-li v této směrnici stanoveno jinak, neměla by být touto směrnicí dotčena ustanovení výše uvedených směrnic.

[...]

(23) Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.“

4 — Úř. věst. L 346, s. 61.

5 — Úř. věst. L 290, s. 9; Zvl. vyd. 17/01, s. 9, dále jen „směrnice 92/100“.

9. Článek 3 odst. 1 této směrnice uvádí:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnost má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí.“

10. Článek 12 odst. 2 této směrnice uvádí:

„Ochranou práv souvisejících s autorským právem podle této směrnice není v žádném případě dotčena ochrana autorského práva.“

2. Směrnice 2006/115

11. Podle bodu odůvodnění č. 3 směrnice 2006/115:

„Náležitá ochrana autorských děl a předmětů práv souvisejících s právem autorským prostřednictvím práva na pronájem a půjčování, stejně jako ochrana předmětů práv souvisejících s právem autorským prostřednictvím práva na záznam, práva na rozšiřování, práva na vysílání a práva na sdělování veřejnosti může mít [...] zásadní význam pro hospodářský a kulturní vývoj Společenství.“

12. Článek 8 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

13. Směrnicí 2006/115 byla kodifikována a zrušena směrnice 92/100 o právu na pronájem a půjčování. Články 8 těchto dvou směrnic jsou totožné.

B – *Německé právo*

14. Ustanovení § 15 odst. 2 zákona o autorském právu a právech s ním souvisejících [Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtgesetz)] ze dne 9. září 1965 [6] ve znění použitelném v době rozhodné pro skutkové okolnosti původního řízení uvádí:

„Autor má [...] výlučné právo sdělovat své dílo veřejnosti nehmotnou formou (právo na sdělování veřejnosti). Právo na sdělování veřejnosti zahrnuje zejména:

1. právo na představení, výkon a předvádění (§ 19);

2. právo na zpřístupnění veřejnosti (§ 19a);

3. právo na vysílání (§ 20);

4. právo na sdělování prostřednictvím vizuálních nebo zvukových materiálů (§ 21);

5. právo na sdělování rozhlasového a televizního vysílání a jeho zpřístupnění veřejnosti (§ 22).“

6 — BGBl. 1965 I, s. 1273.

15. Ustanovení § 15 odst. 3 tohoto zákona zní takto:

„Sdělování je veřejné, jestliže je určeno početné veřejnosti. Součástí veřejnosti je každá osoba, která není vázána osobními vztahy k tomu, kdo zhodnocuje dílo, nebo k dalším osobám, které přijímají dílo, nebo k němu mají přístup nemateriální formou.“

II – **Skutkové okolnosti sporu ve věci v původním řízení a předběžné otázky**

16. Rehabilitační centrum, které je provozováno společností Reha Training, umožňuje, aby osoby, které se staly obětí nehody, využívaly v jeho prostorách pooperační péči s cílem umožnit jim rehabilitaci.

17. Tyto prostory sestávají ze dvou čekáren a jedné tělocvičny, v nichž společnost Reha Training šířila v období od června 2012 do června 2013 televizní vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, které zde umístila. Toto vysílání tedy mohly sledovat osoby, které byly přítomny v rehabilitačním centru, aby v něm podstoupily léčbu.

18. Společnost Reha Training nikdy nepožádala společnost GEMA o povolení vysílání. Společnost GEMA má za to, že toto vysílání představuje sdělování děl, jež jsou součástí repertoáru, který spravuje, veřejnosti. Z tohoto důvodu požádala o úhradu částek vypočtených na základě platných sazeb jako náhradu škody za období od června 2012 do června 2013.

19. Amtsgericht Köln (městský soud v Kolíně nad Rýnem) této žalobě vyhověl. Společnost Reha Training podala odvolání k Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem) proti rozsudku v prvním stupni.

20. Na základě kritérií stanovených judikaturou Soudního dvora v rámci směrnice 2001/29 má předkládající soud za to, že ve věci v původním řízení se jedná o sdělování veřejnosti. Tento soud vychází mimo jiné z předpokladu, pro určení, zda se jedná o „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, se použijí stejná kritéria. Uvedený soud má však pocit, že na základě rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) nemůže takto rozhodnout.

21. V tomto rozsudku vyjádřil totiž Soudní dvůr názor, že pacienti v ordinaci zubního lékaře nejsou „osoby obecně“. Vzhledem k tomu, že jiné osoby než pacienti společnosti Reha Training nemají v zásadě přístup k péči poskytované touto společností, nemůže se v případě těchto pacientů v tomto případě jednat o „osoby obecně“, ale jedná se o „soukromou skupinu“.

22. V uvedeném rozsudku vyjádřil Soudní dvůr rovněž názor, že v případě pacientů ordinace zubního lékaře se jedná o malý, či dokonce nepatrný počet osob, jelikož okruh osob současně přítomných v jeho ordinaci je zpravidla velmi omezený. Kategorie osob tvořená pacienty společnosti Reha Training je, jak se zdá, rovněž omezená.

23. Ostatně Soudní dvůr v rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) rozhodl, že pacienti ordinace zubního lékaře obvykle nepřicházejí do této ordinace poslouchat hudbu, a je tedy zřejmé, že tuto hudbu poslouchají náhodně a nezávisle na svém přání. V tomto případě by tedy pacienti společnosti Reha Training, kteří se nacházejí v čekárnách a v tělocvičně, rovněž sledovali televizní vysílání nezávisle na svém přání a své volbě.

24. Za této situace se Landgericht Köln rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba otázku, zda se jedná o sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, posuzovat vždy podle stejných kritérií, a sice že

— uživatel při plném vědomí důsledků svého chování zprostředkovává třetím osobám přístup k chráněnému dílu, který by tyto osoby bez jeho jednání neměly,

— pojmem ‚veřejnost' se rozumí neurčitý počet potenciálních adresátů, který musí být tvořen značným počtem osob, přičemž neurčitost je dána, pokud se jedná o ‚osoby obecně', tedy nikoli o osoby náležící do soukromé skupiny, a ‚značný počet osob' znamená, že musí být překročen určitý minimální práh, takže příliš malý, nebo dokonce nevýznamný počet dotčených osob toto kritérium nesplňuje. V této souvislosti přitom záleží nejen na tom, kolik osob mělo současně přístup k témuž dílu, ale také na tom, kolik z nich mělo přístup k dílu následně,

— jde o novou veřejnost, které je dílo sdělováno, tedy o veřejnost, kterou autor díla nezohlednil při udělování svolení k jeho užití sdělováním původní veřejnosti, ledaže k následnému sdělení dochází za použití specifické technologie, která se liší od technologie původního sdělování, a

— není nepodstatné, zda dotčené užití slouží výdělečným účelům a dále zda je veřejnost vůči tomuto sdělování vnímavá a není jím pouze náhodně ‚zachycena', ačkoliv se nejedná o nutnou podmínku existence sdělování veřejnosti?

2) Je třeba otázku, zda se jedná o sdělování veřejnosti v takových případech, jako ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím veřejnosti zpřístupní televizní vysílání, posoudit podle pojmu ‚sdělování veřejnosti' podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, pokud jsou zpřístupněním televizního vysílání dotčena autorská práva a práva s nimi související velkého počtu účastníků, zejména skladatelů, textařů a hudebních vydavatelů, ale také výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a autorů mluvených děl jakož i jejich vydavatelství?

3) Jedná se v takových případech, jako je věc v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, o ‚sdělování veřejnosti' podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115?

4) Pokud bude v takových případech, jako je věc v původním řízení, uznáno, že se v tomto smyslu jedná o sdělování veřejnosti, potvrdí Soudní dvůr svou judikaturu, podle které se nejedná o sdělování veřejnosti v případě sdělování chráněných zvukových záznamů v rámci rozhlasového vysílání pro pacienty v zubní ordinaci nebo v obdobných zařízeních (viz rozsudek SCF ze dne 15. března 2012, C-135/10 , EU:C:2012:140)?"

III – **Moje analýza**

A – *Jsou kritéria pro hodnocení pojmu „sdělování veřejnosti" uvedená v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 totožná?*

25. V první části první otázky se předkládající soud v zásadě táže Soudního dvora, zda má být pojem „sdělování veřejnosti" uvedený v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 vykládán na základě stejných hodnoticích kritérií.

26. Pokud jde o jednotný výklad pojmu „sdělování veřejnosti“, Soudní dvůr již rozhodl, že co se týče čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, je v nich tento pojem užit v kontextu, který není v obou případech totožný, a sleduje cíle, které jsou sice podobné, ale přesto zčásti odlišné [7]. Tato dvě ustanovení totiž svěřují příslušným adresátům práva odlišné povahy.

27. Článek 3 odst. 1 směrnice 2001/29 přiznává autorům právo preventivní povahy, které jim umožňuje zasáhnout vůči případným uživatelům jejich děl, kteří by mohli zamýšlet sdělení těchto děl veřejnosti, a toto sdělení zakázat. Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají naopak podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 právo kompenzační povahy, které nelze využít předtím, než je zvukový záznam vydán k obchodním účelům nebo rozmnožením takového záznamu uživatelem užita pro účely sdělení veřejnosti [8].

28. Podle Soudního dvora čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 předpokládá individuální posouzení pojmu „sdělování veřejnosti“ [9]. Navíc právo uvedené v tomto ustanovení je právo zásadně hospodářské povahy [10].

29. Pro určení, zda je jednání uživatele sdělováním veřejnosti, musí vnitrostátní soud provést celkové posouzení situace s přihlédnutím k několika doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí. Tato kritéria, jejichž intenzita může být proměnlivá v závislosti na různých konkrétních situacích, musí být použita jak individuálně, tak i ve vzájemném spojení [11].

30. Nicméně skutečnost, že pojem „sdělování veřejnosti“ se používá v různých kontextech a sleduje odlišné cíle podle toho, zda je uveden v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, není podle mne dostatečným důvodem, který by odůvodnil použití odlišných kritérií pro hodnocení.

31. Jak již Soudní dvůr zdůraznil, směrnice 2001/29 je založena na zásadách a pravidlech již stanovených v platných směrnicích v oblasti duševního vlastnictví, například ve směrnici 92/100, která byla kodifikována směrnicí 2006/115 [12].

32. Aby tedy byly dodrženy požadavky jednotnosti a soudržnosti unijního právního řádu, musí mít pojmy používané ve všech těchto směrnicích stejný význam, nevyjádřil-li unijní zákonodárce v určitém legislativním kontextu odlišnou vůli [13].

33. Soudní dvůr ostatně použil pro výklad čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 kritéria, která uvedl ve své judikatuře týkající se výkladu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 [14].

34. Nakonec, jak právem uvádí společnost GEMA, rozdílná povaha práv chráněných v rámci směrnic 2001/29 a 2006/115 by neměla zastínit skutečnost, že tato práva vycházejí ze stejné skutečnosti, tedy ze sdělování chráněných děl veřejnosti [15].

35. Jsem toho názoru, že výklad pojmu „sdělování veřejnosti“, který je uveden v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, musí být proveden na základě stejných kritérií pro hodnocení.

7 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 74).

8 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 75).

9 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 76).

10 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 77).

11 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 79).

12 — Viz zejména rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 187 a citovaná judikatura).

13 — Viz zejména rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 188).

14 — Viz rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, body 81 až 92) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, body 31 až 38).

15 — Viz bod 19 připomínek společnosti GEMA.

B – *Společné uplatnění čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115*

36. Ve druhé otázce se předkládající soud táže Soudního dvora, zda má být v projednávaném případě pojem „sdělování veřejnosti“ hodnocen na základě čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo na základě čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

37. Jak jsem uvedl již dříve, systémy ochrany, které zavádí směrnice 2001/29 a 2006/115, jsou jistě rozdílné, pokud jde o jejich cíle a osoby, jimž jsou určeny.

38. Z předkládacího rozhodnutí tedy vyplývá, že v projednávaném případě se nejedná pouze o autorské právo tak, jak je zaručuje čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, ale zároveň i o práva výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů tak, jak je zaručuje čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

39. Soudní dvůr ostatně rozhodl, že není-li ve směrnici 2001/29 stanoveno jinak, neměla by být jejími ustanoveními dotčena ustanovení směrnice 92/100 (kodifikovaná směrnicí 2006/115) [16].

40. S ohledem na výše uvedené skutečnosti jsem toho názoru, že v takové situaci, jako ve věci v původním řízení, může být použit jak čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tak čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

C – *Určení kritérií pro hodnocení pojmu „sdělování veřejnosti“ a jejich ověření v projednávané věci*

41. Ve druhé části první otázky a ve třetí a čtvrté otázce, kterými je podle mého názoru třeba se zabývat společně, se předkládající soud táže Soudního dvora, zda čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 mají být vykládány v tom smyslu, že taková situace, jako ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, představuje „sdělování veřejnosti“.

42. Otázka výkladu pojmu „sdělování veřejnosti“ vyvolala závažný spor.

43. Aby byl dodržen požadavek jednotného používání unijního práva a zásada rovnosti, musí být znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení smyslu a dosahu tohoto ustanovení, vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Evropské unii [17].

44. V takto bohaté a ustálené judikatuře se Soudní dvůr přiklonil k širokému výkladu pojmu „sdělování veřejnosti“. Pro určení existence sdělování veřejnosti stanovil čtyři kritéria pro hodnocení, tedy existenci „sdělování“, pro něž je úloha uživatele nevyhnutelná, sdělování chráněného díla „veřejnosti“, „nová“ povaha této veřejnosti a „výdělečná“ povaha sdělení.

45. Pojem „sdělování veřejnosti“ zahrnuje dva kumulativní prvky, a sice „sdělování“ díla a sdělování tohoto díla „veřejnosti“ [18]. Vzhledem ke kumulativní povaze těchto dvou kritérií nemůže dojít ke sdělování veřejnosti, pokud jedno z nich není splněno.

16 — Viz zejména rozsudek Luksan (C-277/10, EU:C:2012:65, bod 43 a citovaná judikatura).

17 — Viz zejména rozsudek SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 31 a citovaná judikatury).

18 — Viz zejména rozsudek SBS Belgie (C-325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovaná judikatura).

46. Pokud jde o „sdělování“, je třeba trvat na nevyhnutelné úloze uživatele, který musí jednat vědomě. K uskutečnění sdělování dochází, jestliže uživatel zprostředkuje při plném vědomí důsledku svého chování svým klientům přístup k chráněnému dílu [19]. V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že je nezbytné, aby takové zprostředkování uživatele nepředstavovalo pouhý technický prostředek směřující k zajištění nebo zlepšení příjmu původního pořadu v oblasti pokrytí signálem, nýbrž úkon, bez kterého by tito klienti nemohli mít vysílaná díla k dispozici, přestože by se nacházeli uvnitř uvedené oblasti [20].

47. Pojem „sdělování“ je ostatně třeba chápat v širokém smyslu tak, že zahrnuje zprostředkování chráněných děl bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces [21].

48. Soudní dvůr kromě toho již rozhodl, že vlastník restauračního zařízení, který prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů vědomě zprostředkovává zákazníkům přítomným v tomto zařízení díla vysílaná rozhlasem či televizí, provádí sdělování [22].

49. Jak uvedl Landgericht Köln v předkládacím rozhodnutí, společnost Reha Training umístila ve dvou čekárnách a tělocvičně rehabilitačního centra, které provozuje, televizní přijímače, cíleně je připojila k vysílacímu signálu a tím zpřístupnila televizní vysílání svým pacientům.

50. Podle výše uvedené judikatury Soudního dvora tedy není podle mne pochyb o tom, že společnost Reha Training při plném vědomí důsledků svého počínání zpřístupnila chráněná díla veřejnosti, kterou představují její pacienti a tak uskutečnila „sdělování“.

51. Vzhledem k tomu, že se jedná o kritérium týkající se sdělování „veřejnosti“, musí být jako „veřejnost“ označen blíže neurčený počet potenciálních diváků či posluchačů, který vyžaduje dosti vysoký počet osob [23].

52. Soudní dvůr zdůraznil, že je třeba zohlednit kumulativní účinky vyplývající ze zpřístupňování děl potenciálním divákům či posluchačům. Je tedy třeba zajímat se nejen o počet osob, které mají přístup ke stejnému dílu souběžně, ale i o počet osob, které k němu mají přístup postupně [24].

53. Sdělování musí být kromě toho zprostředkováno veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází, což vylučuje přímé provozování a provedení chráněného díla [25].

54. Předkládající soud vyjádřil pochybnosti o možnosti kvalifikovat pacienty takového rehabilitačního centra, jako je centrum provozované společností Reha Training, jako „veřejnost“. Tyto pochybnosti vycházejí z rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v němž Soudní dvůr rozhodl, že pacienti zubního lékaře, jejichž složení je převážně stabilní, představují určenou skupinu potenciálních posluchačů, jejichž počet mající souběžně přístup ke stejnému dílu je malý [26].

19 — Viz zejména rozsudek OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 32 a citovaná judikatura).

20 — Viz rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 194 a 195 a uvedená citovaná). Viz rovněž rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 82) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 31).

21 — Viz zejména rozsudek OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 25 a citovaná judikatura).

22 — Viz rozsudky Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196); Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 40), a OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

23 — Viz zejména rozsudek OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bos 27 a citovaná judikatura).

24 — Viz zejména rozsudek OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 28 a citovaná judikatura).

25 — Viz zejména rozsudky Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 200) a Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, body 36, 37 a 40).

26 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, body 95 a 96).

55. Jsem toho názoru, že restriktivní přístup Soudního dvora v tomto rozsudku se odklání od jeho ustálené judikatury. Proto se domnívám, že oblast působnosti rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) by neměla být rozšířena, ale naopak zúžena na konkrétní faktický rámec, kterého se týká tento rozsudek. Uplatnění úvah, které Soudní dvůr vedl v uvedeném rozsudku, na takovou situaci, jako ve věci v původním řízení, by totiž bylo podle mne příliš restriktivní, pokud jde o autorské právo a práva s ním související, a bylo by v rozporu se zvýšenou ochranou, kterou sleduje zákonodárce Unie a kterou uplatňuje samotný Soudní dvůr ve své ustálené judikatuře.

56. Podle této judikatury je třeba vykládat pojem „veřejnost“ jako opak určených osob patřících do „soukromé skupiny“ osob. Na rozdíl od toho, jak rozhodl Soudní dvůr ve svém rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), tvoří klientela rehabilitačního centra provozovaného společností Reha Training, jejíž složení se v průběhu návštěv stále mění, neurčenou skupinu osob, která je navíc potenciálně významná.

57. Na rozdíl od toho, co vyplývá z tohoto rozsudku, připomínám, že k posouzení existence veřejnosti v tomto ohledu je třeba přihlédnout nejen k osobám, které mají souběžně přístup ke stejnému dílu, ale i k osobám, které k němu mají přístup postupně [27].

58. Pacienti rehabilitačního centra provozovaného společností Reha Training, jejichž návštěva trvá průměrně 30 až 60 minut [28], se mění ještě rychleji než hoteloví hosté, než hosté restauračního zařízení i než klienti lázeňského zařízení [29]. Rehabilitační centrum provozované společností Reha Training může přijímat souběžně a postupně neurčené a významné množství pacientů, kteří mají přístup k chráněným dílům jak v čekárnách, tak v tělocvičně, takže tuto klientelu je třeba považovat za „veřejnost“.

59. K těmto dvěma kritériím se dále připojuje kritérium „nové veřejnosti“.

60. Kritérium „nové veřejnosti“ bylo vymezeno Soudním dvorem v rozsudku SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764) a potvrzeno v několika rozhodnutích, zejména v rozsudku Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), který byl vynesen velkým senátem.

61. V rozsahu, v němž je v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, třeba přezkoumat toto kritérium „nové veřejnosti“, není podle mne pochyby, že uvedené kritérium je splněno.

62. Kritérium „nové veřejnosti“ totiž vyžaduje existenci jiné veřejnosti než té, jíž je určeno původní sdělování díla [30]. Jestliže autor udělí souhlas k vysílání svého díla rozhlasem či televizí, zohledňuje v zásadě jen držitele televizních přijímačů, kteří jednotlivě nebo v soukromém či rodinném kruhu přijímají signál a sledují jednotlivé pořady [31].

63. V tomto bodě Soudní dvůr rozhodl, že vědomé zprostředkování díla vysílaného rozhlasem či televizí, které se uskuteční na místě přístupném veřejnosti a je určeno další veřejnosti, které držitel televizního přijímače umožní poslech a zhlédnutí díla, představuje sdělování chráněného díla nové veřejnosti [32].

27 — Viz bod 52 tohoto stanoviska.

28 — Viz bod 5 vyjádření společnosti Reha Training.

29 — Soudní dvůr rozhodl ve svých rozsudcích SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764); Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), a OSA (C-351/12, EU:C:2014:110), že hoteloví hosté, hosté restauračního zařízení a klienti lázeňského zařízení představují „veřejnost“ (viz respektive body 42, 199 a 32 rozsudků).

30 — Viz zejména rozsudek SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 40).

31 — Viz zejména rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 198 a citovaná judikatura).

32 — Viz zejména rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 198 a citovaná judikatura).

64. Společnost Reha Training, tím, že vědomě připojila televizní přijímače, jež umístila ve svých prostorách, k vysílacímu signálu, umožnila sledování chráněných děl mimo svůj soukromý okruh pacientům, kteří představují další a nepřímou veřejnost, kterou autoři při udělování souhlasu k vysílání svých děl rozhlasem či televizí nezohlednili a která by bez zprostředkování společnosti Reha Training nemohla uvedená díla sledovat.

65. Konečně pro posouzení existence sdělování veřejnosti může být relevantní „výdělečná povaha“ sdělování [33]. Nejedná se však o nezbytnou podmínku pro rozhodnutí o samotné existenci sdělování veřejnosti [34].

66. Soudní dvůr zdůraznil, že proto, aby sdělování sledovalo výdělečný cíl, je nezbytné, aby veřejnost, které je sdělení určeno, byla jednak cílová veřejnost určená uživatelem, a jednak tím či oním způsobem vnímavá vůči jeho sdělení, a nikoli náhodně „zachycená“ [35].

67. Stejně jako německá vláda se však domnívám, že vnímavost veřejnosti by neměla být považována za určující prvek pro zjištění výdělečné povahy vysílání díla. Vzhledem k subjektivní povaze tohoto kritéria týkajícího se vnímavosti veřejnosti je toto kritérium v praxi obtížně použitelné [36]. Naopak, jak rozhodl Soudní dvůr, „*stačí*, aby bylo dílo zpřístupněno veřejnosti tak, aby osoby, které ji tvoří, k němu *měly* přístup“ [37]. Pro určení, zda se jedná o sdělování veřejnosti, tak není nezbytný skutečný a záměrný přístup veřejnosti k dílu.

68. Podle mne tak není vhodné uplatňovat na skutkové okolnosti projednávané skutečnosti rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v němž Soudní dvůr odmítl existenci výdělečné povahy šíření zvukových záznamů v ordinaci zubního lékaře z toho důvodu, že přístup pacientů této ordinace k těmto zvukovým záznamům je „nahodilý a nezávislý na jejich přání“ [38].

69. Naopak pro ověření, zda je kritérium výdělečné povahy šíření díla splněno, je podle mne určující posoudit, zda uživatel může či nemůže mít z takového šíření prospěch.

70. V tomto ohledu není pochyb, že společnost Reha Training záměrně cílila na své pacienty tím, že umístila televizní přijímače do čekáren a do tělocvičny, tedy do míst, která její pacienti většinou navštěvují, aby jim umožnila sledovat televizní vysílání při čekání před vyšetřením nebo při rehabilitaci.

71. Jsem toho názoru, že kritérium výdělečné povahy je v projednávané věci splněno. Cílem šíření televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů umístěných v čekárnách nebo v tělocvičně je nabídnout pacientům centra rozptýlení a především zkrátit jim čekání nebo rehabilitaci. Jedná se o poskytování doplňkové služby, která zcela jistě nemá léčebný cíl, ale má vliv na postavení a přitažlivost zařízení a poskytuje mu tím konkurenční výhodu.

72. S ohledem na výše uvedené mám za to, že taková situace, jako ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, představuje „sdělování veřejnosti“ podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

33 — Viz zejména rozsudek Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204 a citovaná judikatura).

34 — Viz zejména rozsudek ITV Broadcasting a další (C-607/11, EU:C:2013:147, bod 42 a citovaná judikatura).

35 — Viz zejména rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 91) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 37).

36 — Viz zejména body 50 až 56 vyjádření německé vlády.

37 — Viz rozsudek SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 43). Kurziva provedena autorem stanoviska. Viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620, bod 58).

38 — Rozsudek SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 98).

IV – **Závěry**

73. Ve světle předcházejících úvah navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžné otázky, které předložil Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem), takto:

1) Pojem „sdělování veřejnosti“ musí být definován na základě stejných kritérií stanovených čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti nebo čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem.

2) V takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, mohou být použity oba dva články, tedy čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

3) Článek 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 musí být vykládány v tom smyslu, že situace, jako ve věci v původním řízení, v níž provozovatel rehabilitačního centra umístí ve svých prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu a tím zpřístupní televizní vysílání svým pacientům, představuje „sdělování veřejnosti“.